

A close-up photograph of a woman wearing a rich red velvet dress with intricate gold embroidery. The dress features a high collar and a V-neckline with decorative buttons. The background is a soft, out-of-focus natural setting with greenery and small orange flowers.

DE BROERS VAN DEVON 2

Een bijzonder
ongepast
verlangen

MIMI MATTHEWS

1

Londen, Engeland
Februari 1860

Jenny Holloway trok de capuchon van haar wollen mantel over haar hoofd. Het sneeuwde in Londen en Jenny stond in Fleet Street, voor het advocatenkantoor van de heer Thomas Finchley terwijl kleine vlokjes op de grond dwarrelden en verdwenen in de ijzige zwarte modder die in de zoom van haar praktische rokken trok.

Ze had al een paar keer eerder een bezoek aan dit bescheiden gebouw gebracht en had daarom eigenlijk geen enkele reden om te aarzelen. Het was niet alsof ze een bezoekje bracht aan een voormalig geliefde of een vriend van wie ze vervreemd was geraakt. Meneer Finchley was geen van beiden – althans niet voor haar. Hij was slechts juridisch raadsheer.

Sterker nog, hij was háár juridisch raadsheer. En dat maakte dit een zakelijke aangelegenheid.

Ze rechtte haar rug en liep de trap op naar de voordeur. Op een koperen plaat ernaast prijkten de namen van de heer Finchley en de heer Keane, de advocaat met wie hij zijn kantoor deelde. Het was de laatstgenoemde van de twee die de deur opendeed toen ze aanbelde.

‘Miss Finchley!’ Het magere gezicht van meneer Keane lichtte op toen hij haar herkende.

Miss Finchley?

Jenny knipperde met haar ogen. Had meneer Finchley meneer Keane gezegd dat ze zijn zus was?

‘Kom toch binnen. Het is veel te koud buiten.’ Meneer Keane zwaaide de deur verder open, zette een stapje naar achteren zodat zij kon passeren en deed toen de deur weer achter haar dicht. Ver-

volgens hielp hij haar uit haar mantel. 'Finchley is op dit moment in gesprek met een cliënt. Ik durf hem niet te storen. Maar sta me daarom toe u een kop thee aan te bieden.' Hij draaide zich om naar een slungelige uitzierende jonge klerk die zich in de buurt ophield. 'Thee, meneer Poole! En hier. Hang de mantel van deze dame maar even over de rand van de haard, zodat hij kan drogen.'

Jenny haalde haar hoed van haar hoofd en trok haar handschoenen uit, waarna ze die ook door de jongeman liet meenemen.

'Verwacht uw broer u, mevrouw?' vroeg meneer Keane.

Haar broer. Wat absurd. Ze leken absoluut niet op elkaar. Ze voelde de verleiding om meneer Keane te corrigeren, maar haar gezonde verstand legde haar het zwijgen op. Er was geen enkele goede reden om het verhaal dat meneer Finchley had verzonnen om haar reputatie te beschermen, te ontkrachten, hoe dat verhaal dan ook luidde. Bovendien zag ze meneer Keane na vandaag waarschijnlijk toch nooit meer. Morgen rond deze tijd zat ze al aan boord van een oceaanstomer richting Calais.

Als meneer Finchley tenminste meewerkte.

'Hij weet in elk geval dat ik deze week in Londen zou aankomen,' zei ze. 'Maar we hadden nog geen exact tijdstip afgesproken waarop ik zou langskomen. Ik had wellicht beter een afspraak kunnen maken.'

'Dat had u waarschijnlijk niet veel meer opgeleverd.' Meneer Keane leidde haar langs een smalle trap naar boven en ging haar voor door een al net zo smalle gang naar een kleine wachtkamer. De ruimte was warm en knus en voorzien van een aantal comfortabel ogende stoelen en een lage houten tafel. 'Ga toch zitten. Het duurt vast niet lang voordat uw broer komt.' Hij hield zijn hoofd een beetje schuin bij het horen van een luide stem die door de gesloten deur van het kantoor van meneer Finchley naar buiten zweefde. 'Ik denk nog een minuut of tien.'

Jenny trok haar wenkbrauwen op. Ze kon de woorden die achter de deur werden gewisseld niet verstaan, maar het was wel duidelijk dat de verheven stem van een vrouw was. Opnieuw herinnerde ze zichzelf eraan dat meneer Finchleys zaken haar niets aangingen. Maar toch...

Ze kreeg echter niet de tijd om hier langer over na te denken, omdat precies op dat moment de deur naar meneer Finchleys kantoor openknalde. Schril klinkende woorden, die niet langer door het hout werden gedempt, stroomden de wachtkamer binnen.

‘Je blijft me maar wreed behandelen en probeert me steeds weer te straffen. Door mij de dingen te ontzeggen waar ik in mijn leven het meest naar verlang. Dit is vast jouw manier om wraak op mij te nemen. En zeg nu niet dat het niet waar is.’ De vrouw snoof dramatisch. ‘Als je ook maar iets om mij gaf, zou je mijn toelage verhogen. Dat is wel het minste wat je mij verschuldigd bent.’

‘Ik ben u niets verschuldigd.’ Meneer Finchleys diepe stem klonk rustig, zijn woorden waren nauwelijks hoorbaar.

‘Je hebt mijn leven geruïneerd!’ De stem van de vrouw verhief zich tot nog onbereikte hoogten toen ze door de open deur van meneer Finchleys kantoor naar buiten beende. Ze droeg een modieuze middagjurk van zijde en fluweel en er stond een met fluweel afgezette hoed op haar indrukwekkend gekapte krullen.

Jenny staarde haar aan. Ze had half een goedkoop geklede jonge sloerie verwacht. Maar mevrouw Culpepper was een volwassen vrouw. Een absolute schoonheid, maar niet een die nog bezig was zich te ontluiken.

‘En waar zit u naar te kijken, mevrouw?’ Haar giftige blik leek dwars door Jenny heen te branden. ‘Hou uw ogen alstublieft in uw eigen hoofd.’ Ze snufte weer, hoewel Jenny geen spoorje van tranen kon ontdekken, en met een zwiep van haar gestevende petticoats marcheerde ze de kamer uit.

Jenny wachtte tot meneer Finchley zijn kantoor uit zou stormen en achter haar aan zou rennen, maar er was geen spoor van hem te bekennen. Misschien bekommerde hij zich niet genoeg om zijn relatie met mevrouw Culpepper om die te proberen te redden.

Het had hem in elk geval niets kunnen schelen toen hun eigen vriendschap afgelopen zomer aan diggelen was gevallen.

‘Allemensen,’ mompelde meneer Keane beschaamd. ‘Waar is die Poole nou weer gebleven?’

‘Hier, meneer!’ De klerk van meneer Keane draafde de gang door in zijn richting, met een zilveren dienblad in zijn hand.

‘Is dat thee?’ Uiteindelijk kwam meneer Finchley dan toch uit zijn kantoor tevoorschijn. Hij was gekleed in een op maat gemaakt zwart pak. Zijn geklede jas hing open en onthulde een vest met één rij knopen, waaruit de gouden ketting van zijn zakhorloge hing. Hij zag er kalm en beheerst uit. Volledig op zijn gemak. Je zou niet denken dat hij net nog een verhitte discussie met een vrouw had gehad.

Alhoewel... misschien zat zijn donkerbruine haar een beetje in de war. Alsof hij er net nog met zijn vingers doorheen had geharkt. Maar verder zag hij er net zo gewoon uit als altijd.

Als je Thomas Finchley ooit gewoon zou kunnen noemen.

Jenny klemde haar handen stevig ineen op haar schoot. Ze had gehoopt dat ze een onverschillige houding tegenover hem kon aannemen als ze hem weer zou zien. Dat ze niets zou voelen bij de aanblik van zijn knappe gezicht en gestalte.

Niet dat de meeste mensen meneer Finchley als knap zouden beschrijven. Eerder als saai. Of geleerd. Een man die grote verantwoordelijkheden op zijn schouders rondsjuowde. Iemand die je kon vertrouwen. Die je problemen kon oplossen, tegen betaling. Maar geen man die het hart van een vrouw sneller deed kloppen.

Maar Jenny’s hart, dat verraderlijke ding, leek dat niet te begrijpen. Het bonkte als een gek. Alsof het nog maar gisteren was dat hij met haar had gelachen en met haar in het rond had gedanst in de salon aan Half Moon Street. Alsof hij nooit tegen haar had gelogen. Haar nooit had belazerd.

Het waren zijn ogen die haar zulke alarmerende hartkloppingen bezorgden. Zo doorleefd en wijs – en schijnbaar veel ouder dan de rest van hem. Alsof ze alles al hadden gezien, alles hadden ervaren. Het waren niet de ogen van een overwerkte advocaat, al had ze die nog nooit gezien. Nee. Thomas Finchley had de ogen van een vermoeide engel.

Hij hoefde alleen maar naar haar te kijken en haar hart ging al tekeer.

Maar hij keek nu niet naar haar. Hij leek haar helemaal niet op te merken. Zijn aandacht was volledig gericht op dat verdraaide theeblad. Typisch weer zo’n egoïstische man, die zich alleen maar bezighield met eten en drinken. Maar toen draaide hij zijn hoofd

en ontmoetten die lichtblauwe ogen de hare. De blik achter zijn bril met zilveren montuur was plechtig... en helemaal niet verbaasd.

Hij was zich de hele tijd al bewust geweest van haar aanwezigheid. Hij had al geweten dat ze er was toen mevrouw Culpepper uit zijn kantoor stormde. Misschien zelfs al vanaf het moment dat Jenny de drempel was overgestapt.

Was er iets wat Thomas Finchley niet wist?

Ze bevochtigde haar lippen. Haar mond was zo droog als de Sahara. Ze kon zelfs het kleinste geluidje niet uitbrengen. Al was het ook niet nodig dat ze iets zei. De stilte tussen hen sprak boekdelen. De laatste woorden die ze tegen hem had gezegd, leken zelfs nog in de lucht te weergalmen. Woorden waarop hij niet had gereageerd.

Wat bent u voor een soort man?

‘Zet het blad maar in mijn kantoor, Poole,’ zei meneer Finchley. En vervolgens: ‘Miss Holloway? Komt u maar binnen.’

‘Miss Holloway?’ De ogen van meneer Keane schoten van meneer Finchley naar haar en weer terug. ‘O, lieve help. En ik heb u nog wel aangesproken als Miss Finchley.’

‘Beide namen zijn even goed.’ Meneer Finchley gebaarde in de richting van de deur naar zijn kantoor en er lag iets van ongeduld in dat gebaar. ‘Miss?’

Jenny streek haar rokken glad. Dit bezoek was zakelijk. Puur zakelijk. ‘Ja, natuurlijk.’ Ze liep langs hem heen het kantoor binnen en probeerde ervoor te zorgen dat haar jurk bij het passeren niet langs zijn benen streek. Ze wilde absoluut niet ook maar de suggestie wekken dat er enige intimiteit tussen hen bestond. Ze hadden elkaar dan wellicht al eerder ontmoet – zelfs al met elkaar gedineerd en gedanst – maar ze waren nu zo goed als vreemden voor elkaar. De meneer Finchley die ze vorig jaar had gekend, was een illusie geweest. Een gerieflijk masker waarachter de echte Thomas Finchley zich had verscholen om zijn doel te bereiken.

Wie deze man werkelijk was, wist ze niet, en het kon haar ook niet schelen.

Hij sloot de deur achter zich. ‘Voor wat het waard is: ik heb nooit beweerd dat u mijn zus was. Ik heb de aanname van meneer Keane alleen nooit tegengesproken.’

‘Zou het zo’n schandaal zijn geweest als een vrouw die niet aan u verwant was u bezocht zoals ik dat afgelopen oktober heb gedaan?’ Jenny had op dat moment niet zoveel keus gehad. Er was niemand anders geweest om naar toe te gaan nadat de graaf van Castleton haar had ontslagen als gezelschapsdame van zijn nicht, Lady Helena.

‘Geen schandaal, nee. Slechts ongewoon.’

‘En daarom de moeite waard om het op te merken.’

‘Inderdaad.’

Ze wierp een vluchtige blik door zijn kantoor. Het was groot en netjes opgeruimd. Midden in de ruimte stond een monsterlijk groot advocatenbureau, waarvan het blad was bedekt met stapels papieren en opgerolde documenten die met een lint waren samengebonden. Tegen de muren stonden boekenkasten, gevuld met rijen en rijen in leer gebonden boeken, de ruggen met goudopdruk onleesbaar achter de gesloten glazen deuren.

‘U bent pas vanochtend in Londen aangekomen,’ zei hij.

Het was geen vraag. En toch beantwoordde ze hem. ‘Ik heb de vroege trein vanuit Abbots Holcome genomen.’

Ze had de afgelopen drie maanden met meneer Thornhill en Lady Helena in Greyfriars Abbey gewoond, hun afgelegen landgoed aan de kust van Noord-Devon. Geen van beiden had van haar verwacht dat ze Helena’s gezelschapsdame zou blijven. Vooral niet nadat Helena haar een flinke som geld had toegestopt.

Vijfduizend pond, om precies te zijn.

Helena had het een bedrag genoemd dat haar een bescheiden vorm van onafhankelijkheid zou bieden. Voor Jenny was het echter niets meer en niets minder dan een fortuin. ‘Ik zag geen redenen om de reis verder uit te stellen,’ zei ze.

‘Duidelijk.’ Meneer Finchley liep naar het theeblad. ‘Ga toch zitten, alstublieft.’

Jenny nam plaats op een van de gestoffeerde stoelen tegenover het bureau. Ze schikte haar rokken rond haar benen en negeerde het korte steekje van verlegenheid om de ouderdom – en de relatieve eenvoud – van haar wollen jurk. Het maakte niets uit of die nu net zo stijlvol was als de jurk van zijn laatste cliënt of niet. Ze was niet

naar Londen gekomen om verzeild te raken in een modewedstrijd met zo'n modieuze hoogvlieger.

Meneer Finchley schonk hun elk een kop thee in, zonder haar te vragen hoe zij die van haar het liefst dronk. Dat was ook niet nodig. Ze hadden al talloze kopjes thee gedronken in de korte tijd dat ze met elkaar waren omgegaan.

'Dank u,' zei ze.

Meneer Finchley hield zijn hoofd schuin. 'Ik hoop dat Thornhill en Lady Helena het goed maken?'

'Op het moment dat ik hen achterliet verkeerden ze in uitstekende gezondheid.'

Hij ging achter zijn bureau zitten. 'En meneer Cross? Lukt het hem een beetje om gewend te raken aan de nieuwe meesteres van Greyfriars Abbey?'

Neville Cross was een van de andere bewoners van de abdij. Hij was een jeugd vriend van zowel meneer Finchley als meneer Thornhill en had als kind hoofdletsel opgelopen dat nog altijd zijn spraak beïnvloedde – maar, zo vermoedde Jenny, geen invloed had gehad op zijn verstandelijke vermogens.

'Meneer Cross maakt het redelijk goed.' Jenny nam een klein slokje van haar thee. 'Hij en Helena kunnen het goed met elkaar vinden.' Ze aarzelde even voordat ze eraan toevoegde: 'Maar het kan best lastig zijn om bij een pasgetrouwd stel te wonen. Die twee leven grotendeels in hun eigen wereldje. Dan voel je je al snel een indringer.'

Dat was een understatement van jewelste.

Jenny had zich namelijk ongelooflijk onbeholpen gevoeld.

Ze was nooit iemand geweest die naar liefde of genegenheid smachtte. Daar was ze te verstandig voor. Te pragmatisch. Maar toen ze dag in dag uit in het gezelschap van Helena en meneer Thornhill verkeerde – en getuige was geweest van hun kleine onderlinge aanrakingen, de gefluisterde vertrouwelijkheden en intieme blikken – was ze toch een zekere leegte gaan voelen. Alsof ze iets miste in haar leven.

Meneer Cross voelde ongetwijfeld hetzelfde.

'Is dat waarom u zo overhaast bent vertrokken?' vroeg meneer Finchley.

‘U denkt dat mijn besluit om naar Londen te komen inderhaast is genomen?’

‘Is dat dan niet zo? U had de winter in de abdij kunnen doorbrengen. Lady Helena heeft er een zeer gerieflijke plek van gemaakt, heb ik begrepen.’

‘Dat klopt. Het staat nu vol prachtige meubels, er hangen nieuwe gordijnen en er zit nieuwe verf en behang op de muren. U had de verbeteringen met eigen ogen kunnen zien als u met kerst was gekomen.’

Zijn gezichtsuitdrukking was onleesbaar. Er lag geen schaamte in en ook geen spijt. ‘De zaken vragen de laatste tijd voortdurend mijn aandacht. Ik heb Thornhill mijn excuses aangeboden.’

‘Is dat wat u daar weghield? Zaken?’

‘Wat anders?’

Ze haalde een schouder op. ‘Ik weet het niet. Ik dacht dat u misschien een andere reden had om een bezoek aan Devon te vermijden.’

‘Ik ben Thornhill niet, Miss Holloway. Ik geniet er niet van om mezelf te kwellen met het verleden. Voor mij is Noord-Devon niet anders dan Sussex of Cornwall.’

Jenny’s geweten speelde op. Tijdens de vele uren waarin ze zich zorgen had gemaakt over het feit dat meneer Finchley hen tijdens de kerstdagen niet had vergezeld, had ze geen moment gedacht aan de band die hij door zijn kindertijd met die regio had. Ze had aangenomen dat zij de reden was dat hij niet naar Devon was gekomen.

Pas nu ze tegenover hem aan zijn bureau zat en werd omringd door alle openlijke tekenen van zijn professie, begreep ze hoe ongelooflijk egoïstisch die veronderstelling eigenlijk was geweest. Zij vormde niet het middelpunt van Thomas Finchleys wereld. Verre van dat zelfs. Ze was gewoon een onopvallende vrouw met wie hij een korte periode was omgegaan. Niet rijk en niet knap, en zelfs niet in het bezit van een buitengewoon zachtaardig karakter. Gewoon een vriendin van een vriendin van een vriend. Een band die zo dun was dat die het nauwelijks waard was om erbij stil te staan.

‘Afgezien van de eisen van mijn cliënten heb ik geen goede reden

om een bezoek aan Thornhill en Lady Helena uit de weg te gaan,' ging meneer Finchley verder.

'Uw cliënten lijken behoorlijk veeleisend te zijn.'

Een andere man zou wellicht gebloemd hebben bij het horen van haar woorden, maar meneer Finchley keek haar alleen maar aan, zijn gezicht ernstig en misschien een beetje vermoeid. 'U doelt op mevrouw Culpepper.'

'Hebt u veel andere cliënten die u ervan beschuldigen dat u hun leven ruïneert? Dat lijkt me niet goed voor de zaken.'

'Mevrouw Culpepper is een speciaal geval.'

Jenny bracht haar theekopje weer naar haar lippen. 'Ze is erg knap.'

En daar was het. Een rode gloed in meneer Finchleys nek, net boven de rand van zijn zwarte das en zijn witte gesteven kraag. Een blos zo licht dat ze die wellicht zou hebben gemist als ze er niet op had gelet. 'Miss Holloway –' Hij begon aan zijn zin, maar brak hem ook weer af. 'Ik zou niet te veel zoeken achter de woorden die u hebt gehoord.'

'Ik voer gewoon een gesprek.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Waarom bent u hier?'

'Voor mijn geld, natuurlijk. Ik dacht dat dat wel duidelijk was.'

'Ja, maar... het sneeuwt buiten. Dit is niet het ideale weer voor een reis naar Londen. U had het beter kunnen uitstellen. Wat het dan ook is dat u hoopt te doen met het geld dat Lady Helena u heeft gegeven, het kan vast wel tot de lente wachten.'

Ze zette haar theekopje weer op de schotel. 'Het is niet overal op de wereld winter, meneer.'

'Ah.' Hij leunde achterover in zijn stoel. 'U wilt een reis gaan maken.'

'Ja. Ik wil graag... Ik bedoel... Ik ben van plan om zonder uitstel naar India te vertrekken.'

Als hij al verbaasd was over haar ontboezeming, liet hij dat niet merken.

Ze ging door. 'Ik heb mijn reisdocumenten al binnen. De enige moeilijkheid ligt nog in mijn gebrek aan contant geld. Omdat Helena u als curator over mijn geld heeft aangesteld, lijkt het er dus op

dat ik bij u moet aankloppen om in mijn behoeften te voorzien. Hoewel ik moet zeggen dat ik dat nogal ongemakkelijk vind.’

Meneer Finchley bleef haar aankijken, zonder ook maar een moment te knippen of zijn blik af te wenden. ‘Waarom India?’

‘Ben ik verplicht u daar een verklaring voor te geven? Is dat hoe het werkt?’

‘U bent me geen verklaring verschuldigd. Ik ben niet uw vader of uw broer, die er een van u zouden kunnen eisen. Maar Helena heeft mij wel bepaalde verplichtingen opgelegd als beheerder –’

‘Niet omdat ze zich zorgen maakte over mijn vermogen om mijn eigen geld te beheren. Dat beseft u toch wel? Alleen omdat ik haar beste vriendin ben en u de beste vriend van meneer Thornhill. Ze wil graag dat wij goed met elkaar overweg kunnen.’

‘Dat zou ik ook graag willen,’ zei hij.

‘Echt?’ Na de uitbarsting van zijn laatste cliënte, veronderstelde ze dat hij verwachtte dat ze tegen hem tekeer zou gaan. Dat ze haar zelfbeheersing zou verliezen en door zijn kantoor zou stormen. Alsof zij zichzelf ooit zo belachelijk zou maken.

‘Ja. Maar u bent duidelijk nog steeds kwaad op mij.’

Jenny’s woede laaide nu toch een beetje op. Hij was zo kalm. Zo gekmakend rustig en redelijk. Was er dan niets in deze wereld wat zijn standvastigheid aan het wankelen kon brengen?

Nou, hij zou weldra merken dat haar standvastigheid net zo onwankelbaar was als de zijne.

‘Niet meer,’ zei ze. ‘En toen eigenlijk ook al niet echt.’

‘Niet?’

‘Als ik al kwaad op iemand was, dan was dat op mezelf. Ik heb u te snel vertrouwd.’

‘En ik heb dat vertrouwen beschaamd, is het niet? En dat alleen door Thornhill te vertellen hoe hij zijn huwelijk nietig kon laten verklaren? Hij was mijn cliënt, Miss Holloway. En dat is hij nog steeds.’

‘Ja, ja, ik begrijp het. De relatie tussen een advocaat en zijn cliënt is heilig. Maar dat betekent nog niet dat u mij overal in de stad hoefde te vergezellen alsof u van mijn gezelschap genoot. Dat u met mij moest praten en dansen alsof u mijn vriend was, terwijl u ondertussen –’

‘Ik bén uw vriend.’

Jenny vond het vreselijk dat ze haar lippen voelde trillen. Ze vertelde zichzelf dat ze een ander gespreksonderwerp moest aansnijden. Het had geen nut om hier met een gestrekt been in te gaan. Het maakte allemaal immers niet zoveel meer uit. En toch...

Het lukte haar niet om haar tong in bedwang te houden.

‘Ik dacht dat u dat was,’ zei ze. ‘Maar toen ik die dag voor het huis in Half Moon Street in uw ogen keek, zag ik daarin geen vriend naar me terugkijken. Ik zag een vreemde. Een man die er alles voor overhad om zijn doelen te bereiken – en die van zijn cliënten.’

‘Dat laatste zal ik niet betwisten. Dat ben ik inderdaad. Mijn cliënten komen altijd op de eerste plaats. Vóór vrienden en familie. Zelfs voor mijzelf.’ Hij zweeg even. ‘Het spijt me als ik u daardoor heb gekwetst. Dat was niet mijn bedoeling.’

Ze liet haar blik zakken naar de inhoud van haar theekopje. Ze wist niet wat ze met zijn excuses aanmoest. Ze wist ook niet zeker of hij ze meende. Voor zover zij wist behelsden ze niet meer dan een beschaafde banaliteit, met het doel haar gunstig te stemmen. ‘Het maakt niet uit.’ Grote goedheid, nu beefde haar stem ook nog. Ze schraapte haar keel en probeerde haar volgende woorden zo kordaat en zakelijk mogelijk te laten klinken. ‘Het is niet alsof het een noodzaak is dat we elkaar vrienden noemen. En zodra u mijn fondsen hebt uitgekeerd, verwacht ik ook niet dat we nog een reden zullen hebben om elkaar ooit terug te zien.’

Meneer Finchley zweeg een lang ogenblik.

En toen nog langer.

Jenny’s maag kneep samen van angst. ‘Zijn er problemen die ervoor zorgen dat u mij mijn geld niet kunt geven? Ik heb niet het hele saldo nodig. Ik heb genoeg aan het geld dat nodig is om de reiskosten te kunnen voldoen.’

‘Zijn dit reiskosten voor u alleen?’

‘Voor wie zouden die anders nog moeten zijn?’

‘U bent een jongedame. Misschien wilt u een gezelschapsdame inhuren of een –’

‘Een gezelschapsdame inhuren?’ Het lukte haar niet haar lach te onderdrukken. ‘Ik bén een gezelschapsdame. Of, eigenlijk, wás ik er

een. En wat betreft dat “jong”, moet ik u vertellen, meneer, dat mijn achtentwintigste verjaardag net achter me ligt. Ik ben onderhand dat geworden wat de samenleving liefdevol een door de wol geverfde oude vrijster zal noemen. Een achtenswaardig kunstvoorwerp dat stof staat te verzamelen op de plank.’

‘Ik kan me niet voorstellen –’

‘Denkt u dat dat soort etiketjes me iets kunnen schelen? Geen zier. Ik omarm ze. Ik verlangde al jaren naar het oude-vrijsterschap. En nu ik een mate van zelfstandigheid heb gekregen, ben ik van plan om ten volle van mijn status te profiteren.’

‘Neem me niet kwalijk, maar...’ De ogen van meneer Finchley verraadden een zweem van ergernis. ‘U bent geen grijze grootmoeder. Tenzij u van plan bent uw leeftijd aan iedereen die u tegenkomt te verkondigen –’

‘Misschien ga ik dat wel doen.’

‘Miss Holloway –’

‘Een oude vrijster verschilt niet zoveel van een weduwe, weet u. We genieten veel vrijheid in deze wereld. De samenleving zal er niets van denken als ik alleen reis.’

‘De samenleving is wellicht geneigd dat te accepteren, maar er zijn mannen – ik zal ze geen heren noemen – voor wie uw gevorderde leeftijd niet als een afschrikmiddel zal werken. Zonder een gezelschapsdame of een dienstmeisje bent u een gemakkelijke prooi voor allerlei soorten ongewenst gedrag.’

‘Ik kan heel goed voor mezelf zorgen, dank u.’

‘Daar twijfel ik ook niet aan. Maar als dame is er ook erg veel waartegen u zich niet kunt verdedigen. Waar u simpelweg de kracht niet voor hebt. Maar als u een dienstmeisje of een knecht zou meenemen tijdens uw reis –’

‘Ik ben niet van plan een reisgenoot in te huren,’ zei ze vastberaden. ‘En ik ben ook niet van plan me te laten omringen door een legioen stoffige Britse bedienden. Ik ben van plan de wereld te beleven. Op avontuur te gaan. Niet om opnieuw dezelfde saaie omgeving te scheppen als waarin ik hier in Engeland gegijzeld heb gezeten.’

Zijn wenkbrauwen fronsten zich. ‘Hebt u het gevoel dat u een

gijzelaar bent geweest? Ik was altijd onder de indruk dat Lady Helena u als een zus behandelde. Als een vriendin.'

'Dat deed ze ook. Altijd. Maar Helena leeft niet in een isolement en voor alle anderen in de hogere kringen was ik niet meer dan haar gezelschapsdame. Niet haar zus, zoals u dat noemt. En al helemaal niet haar vriendin. Toen haar oom de titel erfde, had hij er geen moeite mee mij op straat te zetten.'

'Lord Castleton was een schurk, dat kan ik niet ontkennen.'

Jenny kende weinig mensen die dat wel zouden doen. Toen werd gemeld dat Helena's oudere broer, Giles Reynolds, de zesde graaf van Castleton, in India zou zijn omgekomen, had haar oom niet alleen zijn titel overgenomen, maar ook geprobeerd het grote fortuin dat Giles aan zijn zus had nagelaten, van haar af te nemen. De middelen die hij daarvoor had ingezet om dat te bereiken, waren ongelooflijk wreed geweest.

'Maar hij is nu ver uit beeld,' zei meneer Finchley. 'Tenzij er iets is veranderd.'

'Nee,' gaf ze toe. 'Hij zit nog steeds duimen te draaien op het familie-erfgoed in Hampshire. Hij heeft aan geen van ons meer dreigementen geuit.'

'Dan hebt u dus ook geen legitieme reden om uw leven bij Thornhill en Lady Helena achter u te laten.'

'Geen legitieme reden?' Jenny geloofde haar oren niet. 'Hebt u enig idee hoe het is om steeds op de achtergrond van het leven van anderen te bestaan? Om niet meer te zijn dan een bijzaak? Een nietszeggend persoon, geen echte dame, maar ook geen echt dienstmeisje? Ik kan de mensen die mij echt hebben zien staan en echt aandacht aan mij hebben besteed, op één hand tellen. Dat is geen leven, in elk geval niet voor een vrouw als ik.'

'Een vrouw als u,' herhaalde hij. 'Bent u dan zo anders dan andere vrouwen in uw positie?'

'Kijk naar me.' Ze gebaarde met haar theekopje naar zichzelf, waardoor de inhoud tegen de rand klotste. 'Ik ben niet gemaakt om weg te kwijnen in de schaduw. Ik ben sterk, koppig en eigenwijs. Ik wil meer uit het leven halen dan alleen een halfslachtig bestaan. Ik heb het zand, de zee en de bakkende zon van verre landen nodig.'

Ze hield haar hand stil voordat haar thee over de rand van haar kopje zou klotsen en haar rokken zou bevuilen. ‘Maar u bent een man. U kunt het onmogelijk begrijpen.’

Meneer Finchley leunde naar voren. Voor de eerste keer veraadde zijn blik een zweem van emotie. Maar het was alweer verdwenen voordat ze er de vinger op kon leggen. ‘Ik begrijp meer dan u zich realiseert.’

Ze ademde uit en het voelde een beetje alsof ze leegliep. Natuurlijk begreep hij het. Hij was samen met meneer Thornhill, meneer Cross en een andere jongen opgegroeid in een weeshuis in Abbots Holcombe. Helena had haar de details niet verteld, maar Jenny wist genoeg om te begrijpen dat die ervaring voor hen allemaal nogal traumatisch was geweest.

‘Ja, nou, dan begrijpt u vast ook waarom ik deze plek wil verlaten. Ik moet de wereld ervaren als een volwaardig persoon. Tussen mensen leven die me nooit als een gezelschapsdame hebben gekend.’

‘En daarvoor is het nodig om helemaal naar India te reizen?’

‘Wat dat betreft...’ Ze friemelde aan haar theekopje. ‘U hebt toch gezegd dat uw cliënten bij u altijd op de eerste plaats komen? Vóór uw vrienden en zelfs vóór uzelf?’

‘Ik ben bang dat dat waar is.’

Haar blik kruiste de zijne. Haar hart bonkte verraderlijk. ‘Ben ik nu uw cliënt?’

Hij keek haar vastberaden vanachter zijn brillenglazen aan. ‘Ja, dat bent u.’

‘En alles wat ik u vertel –’

‘Met alles wat u mij vertelt, zal ik strikt vertrouwelijk omgaan.’

Jenny knikte. Dat had ze al verwacht. ‘U vroeg me waarom ik naar India wil reizen. Dat is omdat ik behoefte heb aan avontuur. Omdat ik de wereld wil zien en in verre oorden wil wonen. Maar er is nog een andere, dringendere reden.’ Ze beet op haar lip, zich volledig bewust van de dwaasheid van wat ze op het punt stond te bekennen. ‘Ik wil ook op zoek gaan naar Giles Reynolds, de vermiste graaf van Castleton.’

Meneer Finchley knipperde zelfs niet met zijn ogen. Hij wist net zo goed als zij dat Giles’ lichaam nooit was teruggevonden. Tot op de

dag van vandaag hield Helena zich nog steeds vast aan de hoop dat haar broer daar nog ergens in leven was. ‘Net als de privédetective die Thornhill al in dienst heeft genomen.’

‘O, hij.’

‘Ja, hij. Wat geeft u het idee dat uw zoektocht wel succesvol zal zijn terwijl de zijne dat nog niet is geweest?’

‘Omdat ik, in tegenstelling tot die pretentieuze kerel, ook daadwerkelijk meteen naar India zal afreizen. Ik zal het niet steeds blijven uitstellen, onder allerlei voorwendselen en tevergeefs overal en nergens in Engeland blijven rondhangen. Daarbij ken ik Giles. En als, wat ik verwacht, waar is, zal die detective hem nooit kunnen opsporen.’

‘Als de detective hem niet kan vinden, is dat ongetwijfeld omdat hij dood is, Miss Holloway.’

‘Nee,’ zei Jenny. ‘Als hij hem niet kan vinden, is dat omdat Giles niet gevonden wil worden.’

Zij verlangt naar avontuur, hij kan niet zonder haar. Dus zit er niets anders op dan haar te volgen.

Gezelschapsdame Jenny Holloway heeft een bescheiden toelage ontvangen van haar voormalige werkgever. Met deze nieuwverworven vrijheid vertrekt ze naar India om de verdwijning van de broer van haar dierbare vriendin te onderzoeken. Als haar advocaat Tom Finchley hoort van haar plannen, besluit hij haar te vergezellen. Een vrouw alleen kan immers niet veilig reizen. Bovendien voelt hij zich meer tot haar aangetrokken dan hij wil toegeven.

Ver van het vertrouwde Londen raken Jenny en Tom verstrikt in een zoektocht vol geheimen en verlangen en beseffen ze dat ze op elkaar aangewezen zijn. Tegen een weelderig decor ontvouwt zich het mysterie van de verdwenen graaf en rijst de vraag of ze hun hart buiten schot kunnen houden.

MIMI MATTHEWS schrijft hartverwarmende historische romans die zich afspelen in de Victoriaanse tijd. Haar boeken bevatten altijd een flinke dosis humor en herkenbare personages met eigenzinnige karakters. *Een bijzonder ongepast verlangen* is het tweede, los te lezen deel in haar *De broers van Devon*-serie.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029740104 NUR 342

9 789029 740104